II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71

KOM(89) 370 endelig udg.

(Forelagt af Kommissionen den 26. juli 1989)

(89/C 206/02)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 51 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, udarbejdet efter høring af Den Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

Det er nødvendigt at ændre bestemmelserne om fastsættelse og beregning af pensioner i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72, ajourført ved forordning (EØF) nr. 2001/82 [1], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1305/89 [2]; visse af disse ændringer er en følge af Domstolens retspraksis inden for dette område, og andre ændringer har til formål at udfylde lakuner;

det er nødvendigt at ophæve ottende betragtning i forordning (EØF) nr. 1408/71, som er blevet overflødig på grund af Domstolens retspraksis vedrørende nævnte forordnings artikel 46, stk. 3; denne ophævelse nødvendiggør en ny affattelse af syvende betragtning i forordning (EØF) nr. 1408/71;

de ændringer, der skal foretages til afsnit III, kapitel 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71, nødvendiggør en tilpasning af nævnte forordnings artikel 12, stk. 2;

det er nødvendigt at ændre artikel 38 og 45 i forordning (EØF) nr. 1408/71 for at opnå større klarhed i reglerne for medregning af forsikrings- eller bopælsperioder, som er tilbagelagt i to eller flere medlemsstater af arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og/eller efter en almindelig ordning og særordning;

det er nødvendigt i bilag IV, afsnit B, at optegne alle særordninger for selvstændige erhvervsdrivende i den i artikel 38 og 45 i forordning (EØF) nr. 1408/71 anførte forstand;

i artikel 39 i forordning (EØF) nr. 1408/71 bør indføjes en bestemmelse om, at reglerne i forordningens kapitel 3 om samtidig ret til flere forskellige ydelser ligeledes finder anvendelse på invalidepensioner, der fastsættes i henhold til kapitel 2;

det nye begreb ydelser af samme art i den i afsnit III, kapitel 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 anførte forstand nødvendiggør en ny udformning af nævnte forordnings artikel 40, stk. 2;

det er nødvendigt at ændre teksten til artikel 40, stk. 3, litra a), ii), i forordning (EØF) nr. 1408/71 for at gøre det muligt ligeledes at anvende nævnte litra i de tilfælde, hvor der i anledning af invaliditet er blevet tilkendt en ydelse, der ikke bærer betegnelsen ydelse ved invaliditet; det er derfor nødvendigt at ændre affattelsen af artikel 40, stk. 3, litra b), i), i forordning (EØF) nr. 1408/71;

den nye affattelse af artikel 43, stk. 1, og indføjelsen af et nyt stykke 3 i artikel 43 nødvendiggør en ændring af overskriften til afsnit III, kapitel 2, afdeling 4, i forordning (EØF) nr. 1408/71;

det er nødvendigt af indsætte supplerende bestemmelser i artikel 43, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1408/71 for at sikre, at der, når en medlemsstats lovgivning ikke indeholder bestemmelser om overgang fra ydelser ved invaliditet til ydelser ved alderdom, fortsat består ret til den ydelse, hvortil der er erhvervet ret i medfør af denne lovgivning, så længe ydelsesmodtageren opfylder de foreskrevne betingelser for opnåelse heraf;

[1] EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, s. 6.
[2] EFT nr. L 131 af 13. 5. 1989, s. 1.

de erfaringer, der er indvundet ved anvendelsen af artikel 43 i forordning (EØF) nr. 1408/71, har vist, at der findes en lakune i de tilfælde, hvor en ydelse ved invaliditet, fastsat i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 39, omsættes til en ydelse ved alderdom, uden at den pågældende opfylder de foreskrevne aldersbetingelser i den anden medlemsstats lovgivning for at have ret til denne ydelse; det er nødvendigt at udfylde denne lakune ved at indsætte et nyt stk. 3 i ovennævnte artikel 43 om, at den kompetente institution i den medlemsstat, der hidtil har været fritaget for at udbetale en invalidepension, fra det tidspunkt, pensionen omsættes i den anden medlemsstat, udbetaler en invalidepension, der fastsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit III, kapitel 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71;

det er nødvendigt at ændre det nuværende stk. 3 i artikel 43 i forordning (EØF) nr. 1408/71 til stk. 4 og forenkle affattelsen heraf;

der bør indsættes en bestemmelse i artikel 45 i forordning (EØF) nr. 1408/71 for at sikre, at forsikringsperioder tilbagelagt efter en særordning i en medlemsstat, med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, tages i betragtning efter den almindelige ordning i den anden medlemsstat, selv om disse perioder allerede er blevet taget i betragtning i sidstnævnte medlemsstat efter en særordning;

for at opnå en forenkling og større klarhed bør der i artikel 45 i forordning (EØF) nr. 1408/71 indsættes en bestemmelse om indføjelse i bilag VI af alle særbestemmelser om ligestilling af visse forsikringsbetingelser med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser under hensyntagen til særegenheder i de berørte nationale lovgivninger;

ifølge Domstolens retspraksis har Rådet ikke kompetence til at fastsætte regler, som begrænser retten til to eller flere pensioner, som der er erhvervet ret til i forskellige medlemsstater, ved at nedsætte det pensionsbeløb, hvortil der er erhvervet ret i medfør af den nationale lovgivning alene; ifølge Domstolen henhører denne kompetence under den nationale lovgiver, eftersom det påhviler fællesskabslovgiveren at fastsætte de grænser, inden for hvilke de nationale bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser kan finde anvendelse; det er nødvendigt at fastsætte et pensionsbeløb, som beregnes efter metoden med sammenlægning af perioder og pro rata-beregning, og som er sikret ved fællesskabsretten, når anvendelsen af den nationale lovgivning, herunder antikumulationsreglerne, viser sig at være mindre gunstig end den nævnte metode; det er endvidere nødvendigt at give de kompetente institutioner mulighed for at undlade at foretage beregningen efter metoden om sammenlægning af perioder og pro rata-beregning, hvis det fremkomne beløb svarer til eller er lavere end det beløb, der fremkommer ved beregningen efter den nationale lovgivning alene; i bilag IV, afsnit C, bør for hver enkelt medlemsstats vedkommende nævnes alle de tilfælde, hvor de to beregninger giver et sådant resultat;

for at beskytte de vandrende arbejdstagere og deres efterladte mod en alt for streng anvendelse af de nationale antikumulationsregler er det nødvendigt i forordning (EØF) nr. 1408/71 at indsætte en bestemmelse, som strengt afgrænser anvendelsen af disse regler;

af samme årsag bør der i forordning (EØF) nr. 1408/71 indsættes en bestemmelse, som i de tilfælde, hvor der består samtidig ret til flere ydelser af samme art, kun gør det muligt at anvende disse regler på visse ydelser og i særtilfælde;

i bilag IV, afsnit D, bør anføres de ydelser, på hvilke de nævnte regler kan finde anvendelse, når der samtidig består ret til flere ydelser af samme art;

i forordning (EØF) nr. 1408/71 bør der indsættes en bestemmelse, som i særtilfælde gør det muligt for to eller flere medlemsstater at indgå en aftale, som begrænser samtidig ret til flere ydelser af samme art; disse aftaler skal anføres i bilag IV, afsnit D;

i forordning (EØF) nr. 1408/71 bør der indsættes en bestemmelse om, at bestemmelserne i en medlemsstats lovgivning om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når der samtidig består ret til flere ydelser af samme art, ikke finder anvendelse på en ydelse, der fastsættes efter metoden om sammenlægning af perioder og pro rata-beregning;

i overensstemmelse med Domstolens retspraksis bør ved sammenfald af ydelser af samme art i den i afsnit III, kapitel 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 anførte forstand forstås samtidig ret til ydelser ved invaliditet, alderdom og dødsfald, som beregnes eller udredes på grundlag af forsikrings- og/eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af en og samme person, og ved sammenfald af ydelser af forskellig art samtidig ret til flere ydelser, der ikke er af samme art;

i forordning (EØF) nr. 1408/71 er det nødvendigt at indsætte bestemmelser, som sikrer, at anvendelsen af to eller flere medlemsstaters bestemmelser om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når der samtidig består ret til flere forskellige ydelser, ikke får ugunstig virkning for vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer; i forordning (EØF) nr. 1408/71 er det nødvendigt at indsætte en bestemmelse, som har til formål at forhindre, at en pension i henhold til en medlemsstats lovgivning stilles i bero eller helt bortfalder,

når der samtidig oppebæres en lavere ydelse af forskellig art fra en anden medlemsstat; baggrunden for ovennævnte bestemmelser vedrører ligeledes de tilfælde, hvor en pension i henhold til en medlemsstats lovgivning ikke kan tilkendes, når der oppebæres en anden ydelse;

det er nødvendigt at gøre udformningen af artikel 48, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 mere tydelig ved at præcisere betingelserne for dette stykkes anvendelse;

det er nødvendigt at udfylde en lakune i teksten til artikel 49, stk. 1, første punktum, i forordning (EØF) nr. 1408/71 ved at indsætte en henvisning til forordningens artikel 40, stk. 3; det er nødvendigt at indsætte supplerende bestemmelser i de to første stykker i artikel 49 i forordning (EØF) nr. 1408/71 for at gøre det muligt at anvende dem i de i forordningens artikel 44, stk. 2, andet punktum, omhandlede tilfælde;

ændringen af artikel 12, stk. 2, nødvendiggør indsættelsen af et nyt litra d) i artikel 60, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71;

i forordning (EØF) nr. 1408/71 er det nødvendigt at indsætte overgangsbestemmelser om denne forordnings anvendelse;

indsættelsen af afsnit B, C og D i bilag IV til forordning (EØF) nr. 1408/71 medfører, at det nuværende bilag IV bliver bilag IV, afsnit A;

i bilag VI til forordning (EØF) nr. 1408/71 er det nødvendigt at ophæve de nuværende bestemmelser i rubrik B. Danmark, punkt 7, rubrik G. Irland, punkt 4 og rubrik L. Det Forenede Kongerige, punkt 9, da disse bestemmelser er blevet overflødige som følge af indførelsen af begrebet ydelser af samme art i den i forordningens afsnit III, kapitel 3, anførte forstand;

det er ikke nødvendigt at pålægge den danske kompetente institution at anvende bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72, som har til formål at beskytte vandrende arbejdstagere og deres familiemedlemmer mod de negative virkninger af to eller flere medlemsstaters samtidige anvendelse af bestemmelserne om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når der samtidig består ret til andre ydelser, da en sådan garanti er fastsat i dansk lovgivning;

på grund af en særegenhed i dansk pensionslovgivning er det nødvendigt i rubrik B. Danmark i bilag VI til forordning (EØF) nr. 1408/71 at indsætte en bestemmelse, som ved anvendelse af dansk lovgivning har til formål at udvide begrebet ydelser af samme art i den i forordningens afsnit III, kapitel 3, anførte forstand;

i bilag VI til forordning (EØF) nr. 1408/71 er det i rubrik D. Spanien, rubrik E. Frankrig og rubrik J. Nederlandene nødvendigt at indsætte bestemmelser for at præcisere reglerne for ligestilling af visse forsikringsbetingelser med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til de i forordningens artikel 45 omhandlede ydelser for så vidt angår Spanien, Frankrig og Nederlandene;

i rubrik D. Spanien i bilag VI til forordning (EØF) nr. 1408/71 er det nødvendigt at indsætte en bestemmelse for at præcisere reglerne for gennemførelse af forordningens artikel 47 for så vidt angår Spanien;

på grund af særegenheder i græsk lovgivning er det nødvendigt at indsætte en bestemmelse i bilag VI, rubrik F. Grækenland for at forhindre, at anvendelsen af forordningens artikel 49, stk. 2, får ugunstige virkninger for personer, der har været forsikret i Grækenland;

som følge af en ændring af nederlandsk lovgivning bør rubrik J. Nederlandene, punkt 4 i bilag VI til forordning (EØF) nr. 1408/71 tilpasses;

det er nødvendigt at ændre teksten til artikel 15, stk. 1, og artikel 35, 39, 46, 47, 48, 49 og 107 i forordning (EØF) nr. 574/72 for at tage hensyn til de ændringer, der foretages ved denne forordning;

bestemmelserne i artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EØF) nr. 574/72, bør ophæves, da de er blevet formålsløse på grund af de nye artikler 46 og 46c i forordning (EØF) nr. 1408/71;

det er nødvendigt at ændre artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 574/72 ved at indføre en begrænsning af anvendelsen af antikumulationsregler i udtrykkeligt de tilfælde, hvor to eller flere ydelser samtidig skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde;

i artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 er det nødvendigt at indføje en henvisning til de nye artikler 46a, 46b og 46c i forordning (EØF) nr. 1408/71 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Betragtningerne i forordning (EØF) nr. 1408/71 ændres således:

1) Syvende betragtning affattes således:

»de koordinationsregler, der er fastsat med henblik på gennemførelse af Traktatens artikel 51, skal gøre det muligt for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Fællesskabet, at bevare de rettigheder og fordele, de har erhvervet;«

2) Ottende betragtning udgår.

Artikel 2

Forordning (EØF) nr. 1408/71 ændres således:

1) Artikel 12, stk. 2, affattes således:

»2. Indeholder én medlemsstats lovgivning bestemmelser om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero, eller bortfalde, når modtageren samtidig får udbetalt andre sociale ydelser eller har andre indtægter af enhver art, finder disse bestemmelser, medmindre der er fastsat andre bestemmelser i denne forordning, tillige anvendelse, selv om det drejer sig om ydelser, som den pågældende har opnået i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, eller om indtægter, han har modtaget på en anden medlemsstats område.«

2) Afsnit III, kapitel 2, affattes således:

»KAPITEL 2

INVALIDITET

Afdeling 1

Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der udelukkende har været omfattet af lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde

Artikel 37

Almindelige bestemmelser

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, som successivt eller skiftevis har været omfattet af to eller flere medlemsstaters lovgivning, og som udelukkende har tilbagelagt forsikringsperioder i henhold til lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde, modtager ydelser efter bestemmelserne i artikel 39. Denne artikel vedrører ikke børnetillæg til pensioner, som ydes efter reglerne i kapitel 8.

2. I bilag IV, afsnit A, er for hver af de pågældende medlemsstater anført de lovgivninger af den i stk. 1 angivne art, der gælder på disse staters område.

Artikel 38

Medregning af forsikrings- eller bopælsperioder, tilbagelagt efter lovgivninger, af hvilke arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser

1. Såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter en ordning, som ikke er en særordning i den i stk. 2 eller 3 omhandlede forstand, i henhold til en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, skal den kompetente institution i denne medlemsstat i fornødent omfang medregne alle forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, uden hensyn til om de er tilbagelagt efter en almindelig ordning eller en særordning, og ligeledes uden hensyn til om de er tilbagelagt efter en ordning for arbejdstagere eller en ordning for selvstændige erhvervsdrivende. Med henblik herpå medregnes disse perioder, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for institutionen gældende lovgivning.

2. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter én medlemsstats lovgivning er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for arbejdstagere, eller i givet fald inden for en bestemt beskæftigelse, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, kun medregnes ved tilkendelsen af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt efter en tilsvarende ordning, eller, hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag eller i givet fald inden for den samme beskæftigelse.

Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de således tilbagelagte perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdstagere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne, forudsat at den pågældende har været omfattet af den ene eller den anden af disse ordninger.

3. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter én medlemsstats lovgivning er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, kun medregnes ved tilkendelsen af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt efter en tilsvarende ordning eller, hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag. I bilag IV, afsnit B, er for hver af de pågældende medlemsstater anført de i dette stykke omhandlede særordninger for selvstændige erhvervsdrivende.

Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de i dette stykke omhandlede perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning eller, hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne, forudsat at den pågældende har været omfattet af den ene eller den anden af disse ordninger.

Artikel 39

Ydelsernes fastsættelse

1. Institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning fandt anvendelse på det tidspunkt, da uarbejdsdygtighed med påfølgende invaliditet indtrådte, afgør på grundlag af denne lovgivning, om den pågældende opfylder de foreskrevne betingelser for ret til ydelser, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.

2. En person, der opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, modtager ydelser udelukkende fra den nævnte institution i henhold til den for denne institution gældende lovgivning.

3. En person, der ikke har ret til ydelser i henhold til stk. 1, modtager de ydelser, som han endnu har ret til efter en anden medlemsstats lovgivning, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38.

4. Såfremt den i stk. 2 eller 3 omhandlede lovgivning foreskriver, at der ved fastsættelse af ydelsernes størrelse skal tages hensyn også til andre familiemedlemmer end børn, skal den kompetente institution ligeledes tage hensyn til de af den pågældendes familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, som om de var bosat på den kompetente stats område.

5. Såfremt den i stk. 2 eller 3 omhandlede lovgivning indeholder bestemmelser om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når modtageren samtidig får udbetalt andre ydelser eller har andre indtægter i den i artikel 46a, stk. 2, omhandlede forstand, finder artikel 46a, stk. 3, og artikel 46c, stk. 5, tilsvarende anvendelse.

6. En helt arbejdsløs arbejdstager, som er omfattet af bestemmelserne i artikel 71, stk. 1, litra a), ii), eller litra b), ii), første punktum, modtager invaliditetsydelser, udredt af den kompetente institution i den medlemsstat, på hvis område han er bosat, og efter den for denne institution gældende lovgivning, som om han havde været omfattet af denne lovgivning under sin seneste beskæftigelse, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38 og/eller artikel 25, stk. 2. Disse ydelser udredes til udgift for institutionen i bopælslandet.

Afdeling 2

Arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der enten udelukkende har været omfattet af lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet afhænger af forsikrings- eller bopælsperiodernes længde, eller af lovgivninger af denne art og af den i afdeling 1 omhandlede art

Artikel 40

Almindelige bestemmelser

1. En arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, som successivt eller skiftevis har været omfattet af to eller flere medlemsstaters lovgivning, skal, såfremt mindst en af disse staters lovgivning ikke er af den i artikel 37, stk. 1, omhandlede art, modtage ydelser efter bestemmelserne i kapitel 3, der under iagttagelse af bestemmelserne i stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

2. En person, der pådrager sig invaliditet i tilslutning til en uarbejdsdygtighed, mens han er omfattet af en i bilag IV, afsnit A, anført lovgivning, skal dog modtage ydelser i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 37, stk. 1, på følgende betingelser:

— at han opfylder de i nævnte lovgivning eller andre lovgivninger af samme art foreskrevne betingelser, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 38, men uden at forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en lovgivning, der ikke er anført i bilag IV, afsnit A, behøver at medregnes, og

— at han ikke opfylder de foreskrevne betingelser for ret til ydelser ved invaliditet efter en lovgivning, der ikke er anført i bilag IV, afsnit A, og

— at han ikke gør krav på ydelser ved alderdom under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 44, stk. 2, andet punktum.

3. a) Ved fastsættelsen af ret til ydelser i henhold til en i bilag IV, afsnit A, anført lovgivning i en medlemsstat, som gør tilkendelse af ydelser ved invaliditet betinget af, at den pågældende i en nærmere angiven periode har oppebåret kontantydelser ved sygdom eller har været uarbejdsdygtig, medregnes, når en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, som har været omfattet af denne lovgivning, pådrager sig invaliditet i tilslutning til en uarbejdsdygtighed, mens han er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat, med forbehold af artikel 37, stk. 1:

i) enhver periode, i hvilken den pågældende i anledning af denne uarbejdsdygtighed og i medfør af sidstnævnte medlemsstats lovgivning har modtaget kontantydelser ved sygdom, eller i stedet for disse fortsat har oppebåret lønindtægt

ii) enhver periode, i hvilken den pågældende i anledning af den invaliditet, som er fulgt efter denne uarbejdsdygtighed, og i medfør af sidstnævnte medlemsstats lovgivning har modtaget ydelser i den i forordningens afsnit III, kapitel 2 og 3, omhandlede forstand

som om han i denne periode havde modtaget kontantydelser ved sygdom i henhold til lovgivningen i førstnævnte medlemsstat eller havde været uarbejdsdygtig efter denne lovgivnings kriterier.

b) Ret til ydelser ved invaliditet erhverves i henseende til den førstnævnte medlemsstats lovgivning enten ved udløbet af den forudgående periode for ydelse af kompensation ved sygdom, der er foreskrevet i denne lovgivning, eller ved udløbet af den forudgående uarbejdsdygtighedsperiode, der er foreskrevet i denne lovgivning, dog tidligst:

i) på tidspunktet for erhvervelse af ret til de i litra a), ii), omhandlede ydelser ved invaliditet i henhold til lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, eller

ii) på dagen efter den sidste dag, på hvilken den pågældende har ret til kontantydelser ved sygdom i henhold til lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat.

4. En afgørelse, der er truffet af en medlemsstats institution angående en ansøgers invaliditet, er bindende for institutionen i enhver anden berørt medlemsstat, forudsat at det er anerkendt i bilag V, at der er overensstemmelse mellem de i disse staters lovgivning fastlagte kriterier for invaliditet.

Afdeling 3

Forværring af en invaliditet

Artikel 41

1. I tilfælde af forværring af en invaliditet, for hvilken en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende kun modtager ydelser efter lovgivningen i én medlemsstat, gælder følgende regler:

a) såfremt den pågældende, efter at han har opnået ydelser, ikke har været omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat, er den kompetente institution i den førstnævnte stat forpligtet til at udrede ydelserne, under hensyntagen til den indtrådte forværring, efter den for denne institution gældende lovgivning

b) såfremt den pågældende, efter at han har opnået ydelser, har været omfattet af lovgivningen i en eller flere af de øvrige medlemsstater, skal ydelserne, under hensyntagen til den indtrådte forværring, tilkendes ham efter reglerne i artikel 37, stk. 1, eller artikel 40, stk. 1 eller 2, alt efter omstændighederne

c) såfremt den samlede størrelse af den eller de ydelser, der skal udredes, efter bestemmelserne i litra b), er lavere end størrelsen af den ydelse, som den pågældende har modtaget fra den institution, som tidligere var pligtig at udrede ydelsen, skal den sidstnævnte institution yde ham et tillæg, der svarer til forskellen mellem de nævnte beløb

d) såfremt det i det i litra b) omhandlede tilfælde er en nederlandsk institution, der er kompetent institution med hensyn til den oprindelige uarbejdsdygtighed, og såfremt

i) den lidelse, der har medført forværringen, er den samme som den, der har begrundet tilkendelse af ydelser efter nederlandsk lovgivning

ii) nævnte lidelse ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvoraf den pågældende senest har været omfattet, er en erhvervssygdom og giver ret til ydelse af det i artikel 60, stk. 1, litra b), omhandlede tillæg, samt

iii) den eller de lovgivninger, hvoraf den pågældende har været omfattet, efter at han har opnået ydelser, er anført i bilag IV, afsnit A

skal den nederlandske institution fortsat udrede den oprindelige ydelse efter den indtrådte forværring, og den ydelse, der skal udredes efter lovgivningen i den medlemsstat, hvoraf den pågældende senest har været omfattet, nedsættes med størrelsen af den nederlandske ydelse

e) såfremt den pågældende i det i litra b) omhandlede tilfælde ikke har ret til ydelser fra en anden medlemsstats institution, er den kompetente institution i den førstnævnte stat pligtig at udrede ydelserne efter denne stats lovgivning, under hensyntagen til forværringen og i givet fald under indtagelse af bestemmelserne i artikel 38.

2. I tilfælde af forværring af en invaliditet, for hvilken en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende modtager ydelser efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, skal ydelserne tilkendes ham under hensyntagen til forværringen efter reglerne i artikel 40, stk. 1.

Afdeling 4

Genoptagelse af udbetaling af ydelser, efter at disse har været stillet i bero eller er bortfaldet — Overgang fra ydelser ved invaliditet til ydelser ved alderdom — Fornyet beregning af ydelser, fastsat i henhold til artikel 39

Artikel 42

Bestemmelse af, hvilken institution det påhviler at udrede ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor udbetaling af sådanne ydelser genoptages

1. Såfremt udbetalingen af ydelser, der har været stillet i bero, genoptages, skal ydelserne udredes af den eller de institioner, som det påhvilede at udrede dem på det tidspunkt, da de blev stillet i bero, jf. dog bestemmelserne i artikel 43.

2. Såfremt den pågældendes tilstand på ny begrunder ret til ydelser, efter at disse har været stillet i bero, skal ydelserne udredes i overensstemmelse med reglerne i artikel 37, stk. 1, eller artikel 40, stk. 1 eller 2, alt efter omstændighederne.

Artikel 43

Overgang fra ydelser ved invaliditet til ydelser ved alderdom — Fornyet beregning af ydelser, fastsat i henhold til artikel 39

1. Ydelser ved invaliditet skal i givet fald omsættes til ydelser ved alderdom på de betingelser, der er fastsat i den eller de lovgivninger, hvorefter de pågældende ydelser er tilkendt, og i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 3.

2. Enhver institution, som det påhviler at udrede ydelser ved invaliditet efter en medlemsstats lovgivning, skal fortsat i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 49 yde en person, der modtager sådanne ydelser, og som kan gøre krav på ydelser ved alderdom efter lovgivningen i én eller flere af de øvrige medlemsstater, de ydelser ved invaliditet, han har ret til efter den for den pågældende institution gældende lovgivning, indtil det tidspunkt, da bestemmelserne i stk. 1 kommer til anvendelse for denne institutions vedkommende, eller så længe, den pågældende opfylder de foreskrevne betingelser for at opnå disse ydelser.

3. Når de ydelser ved invaliditet, der er fastsat i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 39 i henhold til en medlemsstats lovgivning, omsættes til ydelser ved alderdom, og den pågældende endnu ikke opfylder de foreskrevne betingelser efter lovgivningen eller lovgivningerne i en eller flere af de øvrige medlemsstater for at opnå disse ydelser, får den pågældende, med virkning fra den dag, ydelserne omsættes, af denne eller disse medlemsstater udredt ydelser ved invaliditet, fastsat i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 3, som om dette kapitel fandt anvendelse på det tidspunkt, da uarbejdsdygtigheden med efterfølgende invaliditet indtrådte, indtil han opfylder de foreskrevne betingelser efter lovgivningen i den eller de andre berørte medlemsstater for at opnå ret til ydelser ved alderdom, eller, såfremt der ikke er fastsat bestemmelser om en sådan overgang, så længe han har ret til ydelser ved invaliditet efter den eller de berørte lovgivninger.

4. De ydelser ved invaliditet, der er fastsat i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 39, fastsættes på ny i henhold til bestemmelserne i kapitel 3, når ydelsesmodtageren opfylder de foreskrevne betingelser for erhvervelse af ret til ydelser ved invaliditet i henhold til en lovgivning, der ikke er anført i bilag IV, afsnit A, eller når han får tilkendt ydelser ved alderdom efter lovgivningen i en anden medlemsstat.«

3) Afsnit III, kapitel 3, i forordning nr. 1408/71 affattes således:

»KAPITEL 3

ALDERDOM OG DØDSFALD (PENSIONER)

Artikel 44

Almindelige bestemmelser om fastsættelse af ydelser, når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater

1. Når en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater, fastsættes hans eller hans efterladtes ret til ydelser efter bestemmelserne i dette kapitel.

2. Når arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har indgivet begæring om fastsættelse af ydelser, skal disse, jf. dog bestemmelserne i artikel 49, fastsættes efter samtlige de lovgivninger, hvoraf den pågældende har været omfattet. Dette gælder dog ikke, hvis den pågældende udtrykkeligt anmoder om, at fastsættelsen af de ydelser ved alderdom, hvortil han måtte have erhvervet ret i medfør af lovgivningen i én eller flere medlemsstater, stilles i bero.

3. Dette kapitel finder hverken anvendelse på børnetillæg eller på pensioner til børn, der har mistet deres forældre eller én af dem; disse ydes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel 8.

Artikel 45

Medregning af forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter lovgivninger, af hvilke arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser

1. Såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter en ordning, som ikke er en særordning i den i stk. 2 eller 3 omhandlede forstand, i henhold til en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, skal den kompetente institution i fornødent omfang medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, uden hensyn til om de er tilbagelagt efter en almindelig ordning eller en særordning, og ligeledes uden hensyn til om de er tilbagelagt efter en ordning for arbejdstagere eller en ordning for selvstændige erhvervsdrivende. Med henblik herpå medregnes disse perioder, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for institutionen gældende lovgivning.

2. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter lovgivningen i en medlemsstat er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for arbejdstagere, eller i givet fald inden for en bestemt beskæftigelse, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, kun medregnes ved tilkendelse af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt inden for en tilsvarende ordning, eller hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag eller i givet fald inden for den samme beskæftigelse. Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de således tilbagelagte perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning, eller hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne, forudsat at den pågældende har været omfattet af den ene eller den anden af disse ordninger.

3. Såfremt tilkendelse af visse ydelser efter lovgivningen i en medlemsstat er betinget af, at forsikringsperioderne udelukkende er tilbagelagt inden for et fag, for hvilket der gælder en særordning for selvstændige erhvervsdrivende, skal perioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, kun medregnes ved tilkendelse af disse ydelser, såfremt perioderne er tilbagelagt efter en tilsvarende ordning, eller hvis en sådan ikke findes, inden for det samme fag. I bilag IV, afsnit B, er for hver af de pågældende medlemsstater anført de i dette stykke omhandlede særordninger for selvstændige erhvervsdrivende. Såfremt den pågældende ikke ved medregning af de i dette stykke omhandlede perioder opfylder de foreskrevne betingelser for ret til de nævnte ydelser, medregnes disse perioder ved tilkendelse af ydelser efter den almindelige ordning, eller hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning, alt efter omstændighederne, forudsat at den pågældende har været omfattet af den ene eller den anden af disse ordninger.

4. Forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en særordning i en medlemsstat, medregnes efter den almindelige ordning, eller hvis en sådan ikke findes, efter den for arbejdere eller funktionærer gældende ordning i en anden medlemsstat, alt efter omstændighederne, med henblik på bevarelse, erhvervelse eller generhvervelse af ret til ydelser, forudsat at den pågældende har været omfattet af den ene eller den anden af disse ordninger, selv om disse perioder allerede i sidstnævnte medlemsstat er blevet medregnet efter en i stk. 2 eller 3, første punktum, omhandlet særordning.

5. Såfremt bevarelse, erhvervelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at den pågældende er forsikret på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, anses denne betingelse for opfyldt, såfremt den pågældende er forsikret efter lovgivningen i en anden medlemsstat, ifølge de i bilag VI for hver enkelt medlemsstat fastsatte regler.

Artikel 46

Ydelsernes fastsættelse

1. Såfremt de foreskrevne betingelser i en medlemsstats lovgivning for erhvervelse af ret til ydelser er opfyldt, uden at bestemmelserne i hverken artikel 45 eller artikel 40, stk. 3, behøver at bringes i anvendelse, gælder følgende regler:

a) den kompetente institution beregner det ydelsesbeløb, der skal udredes

   i) dels i henhold til den for institutionen gældende lovgivning alene

   ii) dels i henhold til bestemmelserne i stk. 2

b) den kompetente institution kan imidlertid undlade at foretage beregningen i henhold til bestemmelsen i litra a), ii), såfremt det beløb, der fremkommer, svarer til eller er lavere end det beløb, der fremkommer ved beregningen i henhold til bestemmelsen i litra a), i), idet der ses bort fra forskelle med hensyn til afrunding, for så vidt denne institution ikke anvender en lovgivning, hvori der er fastsat bestemmelser om forbud mod dobbeltydelser som de i artikel 46a og artikel 46c omhandlede, eller såfremt lovgivningen indeholder bestemmelser herom i det i artikel 46c omhandlede tilfælde, forudsat at den kun indeholder bestemmelser om medregning af andre ydelser svarende til de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter denne lovgivning alene.

   I bilag IV, afsnit C, er for hver medlemsstat anført de tilfælde, hvor begge beregninger giver et sådant resultat.

2. Såfremt de foreskrevne betingelser i en medlemsstats lovgivning for erhvervelse af ret til ydelser kun opfyldes ved anvendelse af bestemmelserne i artikel 45 og/eller artikel 40, stk. 3, gælder følgende regler:

a) den kompetente institution beregner det teoretiske beløb for den ydelse, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis samtlige forsikrings- og/eller bopælsperioder, der er tilbagelagt i de medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, havde været tilbagelagt i den omhandlede medlemsstat og efter den lovgivning, der gælder for den pågældende institution på det tidspunkt, da ydelsen skal fastsættes. Såfremt ydelsesbeløbet efter nævnte lovgivning er uafhængig af længden i de tilbagelagte perioder, anses dette beløb for det i nærværende litra omhandlede teoretiske beløb

b) den kompetente institution fastsætter derefter det faktiske beløb for ydelsen på grundlag af det i litra a) nævnte teoretiske beløb efter forholdet mellem længden af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den for institutionen gældende lovgivning forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, og den samlede længde af de forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i alle de berørte medlemsstater forud for forsikringsbegivenhedens indtræden.

3. Den pågældende har fra den kompetente institution i hver af de berørte medlemsstater ret til det i henhold til bestemmelserne i stk. 1 og 2 beregnede højeste ydelsesbeløb, medmindre andet eventuelt følger af anvendelsen af bestemmelserne om bortfald, nedsættelse eller midlertidig inddragelse af ydelser, som er fastsat i de lovgivninger, hvorefter denne ydelse skal udbetales.

Hvis dette er tilfældet, foretages sammenligningen mellem de ydelsesbeløb, der fremkommer efter anvendelsen af de nævnte bestemmelser.

4. Såfremt summen af de ydelser, der af de kompetente institutioner i to eller flere medlemsstater skal udbetales i form af pensioner eller renter ved invaliditet, alderdom eller til efterladte efter reglerne i en i artikel 6, litra b), omhandlet multilateral konvention om social sikring, er mindre end det beløb, som det ville påhvile disse medlemsstater at udbetale i medfør af bestemmelserne i stk. 1 til 3, er det bestemmelserne i dette kapitel, der skal finde anvendelse på den pågældende.

Artikel 46a

Almindelige bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser ved invaliditet, alderdom eller til efterladte i henhold til medlemsstaternes lovgivning

1. Ved sammenfald af ydelser af samme art forstås i dette kapitel: Sammenfald af ydelser ved invaliditet, alderdom og til efterladte, som beregnes eller udredes på grundlag af forsikrings- og/eller bopælsperioder, der er tilbagelagt af en og samme person.

2. Ved sammenfald af ydelser af forskellig art forstås i dette kapitel sammenfald af ydelser, der ikke kan betragtes som ydelser af samme art i den i stk. 1 nævnte forstand.

3. Ved anvendelse af bestemmelser i en medlemsstats lovgivning om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når der samtidig består ret til en ydelse ved invaliditet, alderdom eller til efterladte og en ydelse af samme art eller en anden ydelse eller andre indtægter, gælder følgende regler:

a) der tages kun hensyn til ydelser, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en anden medlemsstat, eller andre indtægter, der er opnået i en anden medlemsstat, såfremt lovgivningen i førstnævnte medlemsstat indeholder bestemmelser om medregning af ydelser eller indtægter, der er opnået i udlandet

b) der tages hensyn til det ydelsesbeløb, der skal udbetales af en anden medlemsstat inden fradrag af skat, sociale sikringsbidrag og andre individuelle tilbageholdelser

c) der tages ikke hensyn til det ydelsesbeløb, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en anden medlemsstat, og som tilkendes på grundlag af en frivillig eller en frivillig fortsat forsikring.

Artikel 46b

Særlige bestemmelser om sammenfald af ydelser af samme art i henhold til lovgivningen i to eller flere medlemsstater

1. Bestemmelserne i en medlemsstats lovgivning om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser finder ikke anvendelse på en ydelse, der beregnes i henhold til bestemmelserne i artikel 46, stk. 2.

2. Bestemmelserne i en medlemsstats lovgivning om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser finder kun anvendelse på en ydelse, der beregnes i henhold til bestemmelserne i artikel 46, stk. 1, litra a), i), såfremt det drejer sig om

a) en ydelse, hvis størrelse er uafhængig af længden af de tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder, og som er anført i bilag IV, afsnit D

b) en ydelse, hvis størrelse fastsættes på grundlag af en fiktiv periode, der anses for at være tilbagelagt mellem tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden og et senere tidspunkt. I sidstnævnte tilfælde finder de nævnte bestemmelser kun anvendelse, såfremt der samtidig består ret til en sådan ydelse og:
   i) enten en ydelse af samme art, medmindre to eller flere medlemsstater har indgået aftale om ikke at medregne samme fiktive periode to eller flere gange
   ii) eller en ydelse af den i litra a) omhandlede art.

De i litra b) omhandlede ydelser og aftaler er anført i bilag IV, afsnit D.

Artikel 46c

Særlige bestemmelser om samtidig ret til en eller flere af de i artikel 46a, stk. 1, omhandlede ydelser og en eller flere andre ydelser eller indtægter, når to eller flere medlemsstater er berørt

1. Såfremt oppebærelse af andre ydelser eller indtægter medfører, at to eller flere af de i artikel 46, stk. 1, litra a), i), omhandlede ydelser samtidig skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, divideres de beløb, som ikke udbetales ved en streng anvendelse af de i de berørte medlemsstaters lovgivning fastsatte bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, med det antal ydelser, som skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde.

2. Såfremt det drejer sig om en ydelse, der beregnes i henhold til artikel 46, stk. 2, medregnes den anden eller de andre ydelser fra de øvrige medlemsstater eller andre indtægter samt alle andre bestanddele, der er fastsat i medlemsstatens lovgivning med henblik på anvendelsen af bestemmelserne om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, forholdsmæssigt svarende til de i artikel 46, stk. 2, litra b), omhandlede forsikringsperioder, der er taget i betragtning ved beregningen af den nævnte ydelse.

3. Såfremt oppebærelse af andre ydelser eller andre indtægter medfører, at både en eller flere af de i artikel 46, stk. 1, litra a), i), omhandlede ydelser og en eller flere af de i artikel 46, stk. 2, omhandlede ydelser skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, gælder følgende regler:

a) såfremt det drejer sig om den eller de i artikel 46, stk. 1, litra a), i), omhandlede ydelser, divideres de beløb, som ikke udbetales ved en streng anvendelse af de i de berørte medlemsstaters lovgivning fastsatte bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, med det antal ydelser, som skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde

b) såfremt det drejer sig om den eller de ydelser, der beregnes i henhold til artikel 46, stk. 2, nedsættes, inddrages eller bortfalder ydelsen eller ydelserne i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 2.

4. Såfremt en medlemsstats lovgivning i de i stk. 1 og 3, litra a), omhandlede tilfælde indeholder bestemmelser om, at andre ydelser og/eller andre indtægter samt alle andre bestanddele, ved anvendelse af bestemmelserne om bortfald, midlertidig inddragelse eller nedsættelse af ydelser, skal medregnes på grundlag af forholdet mellem de i artikel 46, stk. 2, litra b), omhandlede forsikringsperioder, finder den i ovennævnte stykker fastsatte division ikke anvendelse for denne medlemsstats vedkommende.

5. Såfremt en medlemsstats lovgivning indeholder bestemmelser om, at en ydelse skal stilles i bero eller helt bortfalde, når den pågældende samtidig oppebærer en ydelse af forskellig art efter en anden medlemsstats lovgivning, kan den førstnævnte ydelse kun nedsættes med det beløb, der svarer til den ydelse, det påhviler sidstnævnte medlemsstat at udrede.

6. Samtlige ovennævnte bestemmelser finder tilsvarende anvendelse, såfremt lovgivningen i en eller flere medlemsstater indeholder bestemmelser om, at der ikke kan erhverves ret til en ydelse, når der samtidig oppebæres en anden ydelse eller andre indtægter.

Artikel 47

Supplerende regler om beregning af ydelser

1. For beregningen af det i artikel 46, stk. 2, omhandlede teoretiske beløb og pro rata-beløb gælder følgende regler:

a) såfremt den samlede længde af de forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i samtlige berørte medlemsstater forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, overstiger den længste forsikringstid, der efter en af de pågældende staters lovgivning kræves tilbagelagt for opnåelse af en fuld ydelse, skal den kompetente institution i nævnte stat tage denne længste forsikringstid i betragtning i stedet for den samlede længde af de nævnte perioder. Denne beregningsmetode kan ikke medføre pligt for den pågældende institution til at udrede en højere ydelse end den fulde ydelse, der er hjemlet i den for denne institution gældende lovgivning; denne bestemmelse finder ikke anvendelse på ydelser, hvis størrelse ikke afhænger af forsikringsperiodernes længde

b) de nærmere regler for medregning af sammenfaldende perioder fastsættes i den i artikel 98 omhandlede gennemførelsesforordning

c) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en gennemsnitlig indtjening, et gennemsnitligt bidrag eller et gennemsnitligt tillæg eller efter det i forsikringsperioderne bestående forhold mellem den pågældendes bruttoindtjening og den gennemsnitlige bruttoindtjening for samtlige forsikrede, med undtagelse af lærlinge, skal fastsætte disse gennemsnits- eller forholdstal udelukkende på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den nævnte stats lovgivning, eller af den bruttoindtjening, den pågældende har haft i disse perioder

d) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af størrelsen af indtjening, bidrag eller tillæg, skal fastsætte de indtjeningsbeløb, bidrag eller tillæg, der skal lægges til grund for så vidt angår forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i andre medlemsstater, på grundlag af gennemsnittet af de indtjeningsbeløb, bidrag eller tillæg, der er konstateret for de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning

e) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en fikseret indtjening eller et fikseret beløb, skal anse den indtjening eller det beløb, der skal lægges

til grund, for så vidt angår de efter lovgivningen i andre medlemsstater tilbagelagte forsikringsperioder, for at være lig med den fikserede indtjening eller det fikserede beløb eller i givet fald med gennemsnittet af de fikserede indtjeningsstørrelser eller de fikserede beløb, som svarer til de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning

f) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne for visse perioders vedkommende beregnes på grundlag af indtjeningens størrelse og for andre perioders vedkommende på grundlag af en fikseret indtjening eller et fikseret beløb, skal lægge de efter reglerne i litra d) eller e) fastsatte indtjeningsstørrelser eller beløb, henholdsvis gennemsnittet af disse til grund, for så vidt angår forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning; såfremt ydelserne, for så vidt angår samtlige forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning, beregnes på grundlag af en fikseret indtjening eller et fikseret beløb, skal institutionen anse den indtjening, der skal lægges til grund, for så vidt angår de efter lovgivningen i andre medlemsstater tilbagelagte forsikringsperioder, for at være lig med en fiktiv indtjening, svarende til nævnte fikserede indtjening eller fikserede beløb

g) den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en gennemsnitlig bidragsbasis, fastsætter denne gennemsnitsbasis udelukkende på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i den pågældende stat.

2. En medlemsstats lovregler om regulering af bestanddele af en ydelse, der er indgået i beregningen af ydelsen, finder i givet fald anvendelse på de bestanddele, der er taget i betragtning af den kompetente institution i denne stat efter bestemmelserne i stk. 1, for så vidt angår de efter lovgivningen i andre medlemsstater tilbagelagte forsikrings- eller bopælsperioder.

3. Såfremt en medlemsstats lovgivning foreskriver, at der ved fastsættelsen af ydelsernes størrelse skal tages hensyn til også andre familiemedlemmer end børn, skal den kompetente institution i denne stat ligeledes tage hensyn til de af den pågældendes familiemedlemmer, der er bosat på en anden medlemsstats område, som om de var bosat på den kompetente stats område.

Artikel 48

Forsikrings- eller bopælsperioder på under et år

1. Uanset bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, er en medlemsstats institution ikke forpligtet til at tilkende ydelser på grundlag af perioder, der er tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning, og som skal tages i betragtning ved forsikringsbegivenhedens indtræden, såfremt:

— de nævnte perioder sammenlagt er på under ét år, og

— der ikke alene på grundlag af disse perioder består ret til ydelser i medfør af bestemmelserne i denne lovgivning.

2. Den kompetente institution i hver af de øvrige berørte medlemsstater skal medregne de i stk. 1 nævnte perioder ved anvendelsen af reglerne i artikel 46, stk. 2, med undtagelse af nævnte bestemmelses litra b).

3. Såfremt anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 ville medføre, at samtlige institutioner i de pågældende stater blev fritaget for pligten til at udrede ydelser, skal ydelserne udredes alene efter lovgivningen i den stat, hvis betingelser den pågældende senest har opfyldt, som om samtlige forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt og medregnet efter bestemmelserne i artikel 45, stk. 1 til 4, havde været tilbagelagt efter den pågældende stats lovgivning.

Artikel 49

Beregning af ydelser, når den pågældende ikke samtidig opfylder de foreskrevne lovmæssige betingelser i alle medlemsstater, efter hvis lovgivning forsikrings- eller bopælsperioderne er tilbagelagt, eller når den pågældende udtrykkeligt har anmodet om, at fastsættelsen af ydelser ved alderdom stilles i bero

1. Såfremt den pågældende på et bestemt tidspunkt ikke opfylder de foreskrevne betingelser for at kunne få tilkendt ydelser efter samtlige de medlemsstaters lovgivninger, hvoraf han har været omfattet, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 45 og/eller artikel 40, stk. 3, men alene opfylder de omhandlede betingelser i en eller flere af disse lovgivninger, gælder følgende regler:

a) Hver af de kompetente institutioner, der anvender en lovgivning, hvis betingelser er opfyldt, beregner ydelsens størrelse efter bestemmelserne i artikel 46

b) dog således, at:

i) hvis den pågældende opfylder betingelserne i mindst to medlemsstaters lovgivning, uden at det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en lovgivning, hvis betingelser ikke er opfyldt, tages disse perioder ikke i betragtning ved anvendelse af bestemmelserne i artikel 46, stk. 2

ii) hvis den pågældende alene opfylder betingelserne i en medlemsstats lovgivning, uden at det er nødvendigt at medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en lovgivning, hvis betingelser ikke er opfyldt,

beregnes ydelsens størrelse alene efter bestemmelserne i den lovgivning, hvis betingelser er opfyldt, og alene under hensyntagen til de perioder, der er tilbagelagt efter denne lovgivning.

Bestemmelserne i dette stykke finder tilsvarende anvendelse, når den pågældende udtrykkeligt har anmodet om, at fastsættelsen af ydelserne ved alderdom stilles i bero i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 44, stk. 2, andet punktum.

2. Den eller de ydelser, der i det i stk. 1 omhandlede tilfælde er tilkendt efter lovgivningen i en eller flere af de berørte medlemsstater, skal i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 45 og på ny i givet fald bestemmelserne i stk. 1 automatisk omberegnes efter bestemmelserne i artikel 46, efterhånden som de foreskrevne betingelser i en eller flere af de øvrige medlemsstaters lovgivning, hvoraf den pågældende har været omfattet, opfyldes. Bestemmelserne i dette stykke finder tilsvarende anvendelse, når en person anmoder om fastsættelse af ydelser ved alderdom, hvortil der er erhvervet ret i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, når denne fastsættelse har været stillet i bero i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 44, stk. 2, andet punktum.

3. Når de i lovgivningen i en eller flere af de pågældende medlemsstater foreskrevne betingelser ikke længere er opfyldt, skal der, medmindre andet følger af bestemmelserne i artikel 40, stk. 2, automatisk foretages en omberegning efter bestemmelserne i stk. 1.

Artikel 50

Ydelse af et tillæg, når summen af de ydelser, der skal udbetales efter lovgivningen i de enkelte medlemsstater, er lavere end det minimumsbeløb, der er fastsat i lovgivningen i den af disse stater, hvor modtageren er bosat

Der kan ikke i den stat, hvor en person, der modtager ydelser i medfør af dette kapitel, der bosat, og efter hvis lovgivning der tilkommer ham en ydelse, ydes ham et beløb, der er lavere end den minimumsydelse, der i den nævnte lovgivning er fastsat for en forsikrings- eller bopælsperiode, der svarer til samtlige de perioder, der efter bestemmelserne i de foregående artikler er taget i betragtning ved ydelsens fastsættelse. Den kompetente institution i den pågældende stat skal i givet fald gennem hele det tidsrum, hvor han er bosat i denne stat, yde ham et tillæg, der svarer til forskellen mellem summen af de ydelser, der tilkommer ham i medfør af dette kapitel, og størrelsen af minimumsydelsen.

Artikel 51

Regulering og fornyet beregning af ydelser

1. Såfremt ydelserne i de pågældende medlemsstater ændres med en bestemt procentdel eller et bestemt beløb som følge af stigningen i leveomkostningerne, ændringer i lønniveauet eller andre forhold, som giver anledning til regulering, finder en sådan ændring direkte anvendelse på de ydelser, der er fastsat efter bestemmelserne i artikel 46, uden at der bør foretages fornyet beregning i henhold til den nævnte artikel.

2. Derimod skal der, i tilfælde af ændring af reglerne for fastsættelse eller beregning af ydelser, foretages fornyet beregning efter bestemmelserne i artikel 46.«

4) I artikel 60, stk. 1, indsættes følgende nye litra d):

»en medlemsstats bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, finder ikke anvendelse på en modtager af ydelser, der er fastsat af institutionerne i to medlemsstater i henhold til litra b)«.

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 95a

Overgangsbestemmelser for ... anvendelse af forordning (EØF) nr. ...

1. Forordning (EØF) nr. ... giver ikke ret til ydelser for noget tidsrum, der ligger forud for ... (datoen for forordningens ikrafttræden).

2. Enhver forsikrings- eller bopælsperiode, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning forud for ... (datoen for forordningens ikrafttræden) skal medregnes ved afgørelsen af ret til ydelser efter bestemmelserne i forordning (EØF) nr. ...

3. Med forbehold af bestemmelserne i stk. 1, kan rettigheder tilkendes i medfør af forordning (EØF) nr. ..., også selv om de vedrører en begivenhed, der er indtrådt før den ... (datoen for forordningens ikrafttræden).

4. Rettigheder, der tilkommer personer, som har fået tillagt pension eller rente før den ... (datoen for forordningens ikrafttræden), kan på begæring tages op til revision under hensyntagen til bestemmelserne i forordning (EØF) nr. ...

5. Såfremt den i stk. 4 omhandlede begæring indgives inden for en frist på to år efter ... (datoen for forordningens ikrafttræden), erhverves rettigheder i medfør af forordning (EØF) nr. ... med virkning fra nævnte dato, uden at nogen medlemsstats lovbestemmelser om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for de pågældende.

6. Såfremt den i stk. 4 omhandlede begæring indgives efter udløbet af fristen på to år efter ... (datoen for forordningens ikrafttræden), erhverves de rettigheder, der ikke er bortfaldet eller forældet, fra datoen for begæringens indgivelse, med forbehold af mere gunstige bestemmelser i en medlemsstats lovgivning.«

6) Bilag IV affattes således:

»BILAG IV

(Forordningens artikel 37, stk. 2, artikel 38, stk. 3, artikel 45, stk. 3, artikel 46, stk. 1, litra b), og artikel 46b, stk. 2)

A

De i forordningens artikel 37, stk. 1, omhandlede lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde

A. BELGIEN

Lovgivningen vedrørende den almindelige invalideordning, den særlige invalideordning for minearbejdere, den særlige ordning for søfolk af handelsflåden og lovgivningen om forsikring af selvstændige erhvervsdrivende mod uarbejdsdygtighed.

B. DANMARK

Ingen.

C. TYSKLAND

Ingen.

D. SPANIEN

Lovgivningen vedrørende invalideforsikring under den almindelige ordning og særordningerne.

E. FRANKRIG

1. Arbejdstagere

Hele lovgivningen vedrørende invalideforsikring med undtagelse af lovgivningen vedrørende invalideforsikring inden for minearbejdernes sociale sikringsordning.

2. Selvstændige erhvervsdrivende.

Lovgivningen vedrørende invalideforsikring for selvstændige erhvervsdrivende inden for landbruget.

F. GRÆKENLAND

Lovgivningen vedrørende forsikringsordningen for landbruget.

G. IRLAND

Del II, kapitel 10, i kodificeret lov af 1981 om social sikring og sociale ydelser (Social Welfare (Consolidation) Act, 1981).

H. ITALIEN

Ingen.

I. LUXEMBOURG

Ingen.

J. NEDERLANDENE

a) Lov af 18. februar 1966 om forsikring mod uarbejdsdygtighed (WAO), som ændret.

b) Lov af 11. december 1975 om almindelig forsikring mod uarbejdsdygtighed (AAW), som ændret.

K. PORTUGAL

Ingen.

L. DET FORENEDE KONGERIGE

a) Storbritannien

Afdeling 15 i lov om social sikring 1975 (Social Security Act 1975). Afdeling 14 til 16 i lov om sociale sikringspensioner 1975 (Social Security Pensions Act 1975).

b) Nordirland

Afdeling 15 i lov om social sikring (Nordirland) 1975 (Social Security (Northern Ireland) Act 1975).

Artikel 16-18 i lov om sociale sikringspensioner (Nordirland) 1975 (Social Security Pensions (Northern Ireland) Order 1975).

B

Særordninger for selvstændige erhvervsdrivende i den i forordningens artikel 38, stk. 3, og artikel 45, stk. 3, omhandlede forstand

A. BELGIEN

Ingen.

B. DANMARK

Ingen.

C. TYSKLAND

Alderdomsforsikringen for landbrugere (Altershilfe für Landwirte).

D. SPANIEN

Ordning om nedsættelse af pensionsalderen for selvstændige søfarende, der udøver de i kongelig anordning nr. 2309 af 23. juli 1970 omhandlede beskæftigelser.

E. FRANKRIG

Ingen.

F. GRÆKENLAND

Ingen.

G. IRLAND

Ingen.

H. ITALIEN

Pensionsforsikringsordningerne (Assicurazione pensioni) for:

— læger (medici)

— apotekere (farmacisti)

— veterinærer (veterinari)

— jordemødre (osteriche)

— ingeniører og arkitekter (ingegneri e architetti)

— landinspektører (geometri)

— advokater og sagførere (avocati e procuratori)

— økonomer (dottori commercialisti)

— revisorer og økonomiske rådgivere (ragionieri e periti commerciali)

— arbejdskonsulenter (consulenti del lavoro)

— notarer (notai)

— speditører (spedizionieri doganali).

I. LUXEMBOURG

Ingen.

J. NEDERLANDENE

Ingen.

K. PORTUGAL

Ingen.

L. DET FORENEDE KONGERIGE

Ingen.

C

De i forordningens artikel 46, stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde, hvor ydelsen ikke beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2

A. BELGIEN

Ingen.

B. DANMARK

Alle ansøgninger om pension fastsat i overensstemmelse med lov om social pension, med undtagelse af de i bilag IV, afsnit D, nævnte pensioner.

C. TYSKLAND

Ingen.

D. SPANIEN

Ingen.

E. FRANKRIG

Ingen.

F. GRÆKENLAND

Ingen.

G. IRLAND

Alle ansøgninger om bidragspligtig alders- og alderdomspension samt enkepension.

H. ITALIEN

Alle ansøgninger om invalide-, alders- og efterladtepension til arbejdstagere samt følgende kategorier af selvstændige erhvervsdrivende: Landbrugere, halvtægtsfæstere, fæstere og håndværkere samt personer, der udøver selvstændig virksomhed inden for handel.

I. LUXEMBOURG

Ingen.

J. NEDERLANDENE

Alle ansøgninger om alderspension i henhold til lov af 31. maj 1956 om almindelig alderdomsforsikring (AOW), som ændret.

K. PORTUGAL

Alle ansøgninger om invalide-, alders- og efterladtepension.

L. DET FORENEDE KONGERIGE

Alle ansøgninger om alders- og enkepension, der fastsættes i henhold til bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, med undtagelse af de ansøgninger, for hvilke den pågældende i et hvilket som helst indkomstskatteår efter den 6. april 1975, har tilbagelagt forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder i henhold til lovgivningen i Det Forenede Kongerige og en anden medlemsstat.

D

De i forordningens artikel 46b, stk. 2, omhandlede ydelser og aftaler

1. De i forordningens artikel 46b, stk. 2, litra a), omhandlede ydelser, hvis størrelse ikke afhænger af forsikrings- eller bopælsperiodernes længde:

   a) de ydelser ved invaliditet, der er fastsat i de i dette bilag, afsnit A, anførte lovgivninger, med undtagelse af de ydelser, der er fastsat i græsk lovgivning om forsikringsordningen for landbruget

   b) den danske folkepension, som opnås efter ti års bopæl af personer, som har fået tilkendt pension med virkning fra senest den 1. oktober 1989

   c) den nederlandske enkepension i henhold til lov af 9. april 1959 om forsikring for enker og forældreløse børn (AWW), som ændret

   d) spanske efterladtepensioner, der tilkendes efter den almindelige ordning og særordningerne.

2. De i forordningens artikel 46b, stk. 2, litra b), omhandlede ydelser, hvis størrelse afhænger af en fiktiv periode, der anses for tilbagelagt mellem tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden og et senere tidspunkt:

   a) de danske førtidspensioner, hvis størrelse fastsættes i henhold til gældende lovgivning før den 1. oktober 1984

   b) de tyske invalide- og efterladtepensioner, i forbindelse med hvilke der tages hensyn til en tillægsperiode, og de tyske alderspensioner, i forbindelse med hvilke der tages hensyn til en allerede optjent tillægsperiode

   c) de luxembourgske invalide- og efterladtepensioner

   d) de italienske uarbejdsdygtighedspensioner (»inabilita«).

3. De i forordningens artikel 46b, stk. 2, litra b), i), omhandlede aftaler om ikke at medregne samme fiktive periode to eller flere gange:

   aftale mellem regeringen i Storhertugdømmet Luxembourg og regeringen i Forbundsrepublikken Tyskland om forskellige sociale sikringsspørgsmål af 20. juli 1978.«

7) Bilag VI ændres således:

a) Rubrik B. Danmark ændres således:

i) punkt 7 affattes således:

»Bestemmelserne i forordningens artikel 46c, stk. 1 og 3, og gennemførelsesforordningens artikel 7, stk. 1, finder ikke anvendelse på pensioner, der fastsættes efter dansk lovgivning.«

ii) punkt 9 affattes således:

»Såfremt en person, der oppebærer en dansk alderspension eller eventuelt førtidspension, ligeledes har ret til en efterladtepension fra en anden medlemsstat, anses disse pensioner ved anvendelsen af dansk lovgivning for at være ydelser af samme art i den i forordningens artikel 46a, stk. 1, omhandlede forstand, forudsat at den pågældende, hvis forsikrings- eller bopælsperioder danner grundlag for beregningen af efterladtepensioner, har tilbagelagt bopælsperioder i Danmark.«

b) I rubrik D. Spanien indsættes følgende punkter:

»3. En arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som ikke længere er forsikret i henhold til spansk lovgivning, anses ved anvendelse af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, for at være forsikret på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, såfremt han på dette tidspunkt er forsikret i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, eller, hvis dette ikke er tilfældet, såfremt han kan gøre krav på en ydelse, efter en anden medlemsstats lovgivning for samme forsikringsbegivenhed. Denne betingelse anses dog for opfyldt i det i artikel 48, stk. 1, omhandlede tilfælde.

4. a) Ved anvendelse af forordningens artikel 47 beregnes den spanske teoretiske ydelse på grundlag af den forsikredes faktiske bidragsbasis i årene umiddelbart forud for indbetalingen af det sidste bidrag til den spanske sociale sikring.

b) Det således fastsatte pensionsbeløb forhøjes og reguleres for hvert af de efterfølgende år indtil året forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, på samme måde som andre pensioner af samme art.«

c) I rubrik E. Frankrig indsættes følgende punkt 7:

»En arbejdstager, som ikke længere er omfattet af fransk lovgivning om efterladteforsikring, anses ved anvendelse af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, for at have status som forsikret i henhold til denne lovgivning på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden. Såfremt han på dette tidspunkt er forsikret som arbejdstager i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat, eller, hvis dette ikke er tilfældet, såfremt han kan gøre krav på en efterladteydelse i henhold til lovgivningen for arbejdstagere i en anden medlemsstat. Denne betingelse anses dog for opfyldt i det i artikel 48, stk. 1, omhandlede tilfælde.«

d) I rubrik F. Grækenland indsættes følgende punkt 4:

»Efter græske lovgivning er anvendelsen af forordningens artikel 49, stk. 2, betinget af, at den i den nævnte artikel omhandlede omberegning ikke er til ulempe for den pågældende.«

e) I rubrik G. Irland:

i) udgår punkt 4

ii) omnummereres punkt 5 til 8 i overensstemmelse hermed.

f) Rubrik J. Nederlandene ændres således:

i) punkt 3 affattes således:

»a) En arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som ikke længere er omfattet af nederlandsk lovgivning om forsikring for enker og børn, der har mistet begge forældre eller en af dem (AWW), anses ved anvendelse af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, for at være forsikret i henhold til denne lovgivning på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, såfremt han på dette tidspunkt er forsikret mod samme risiko efter lovgivningen i en anden medlemsstat, eller hvis dette ikke er tilfældet, såfremt han kan gøre krav på en efterladteydelse i henhold til en anden medlemsstats lovgivning. Denne betingelse anses dog for opfyldt i det i artikel 48, stk. 1, omhandlede tilfælde.

b) Såfremt en enke ved anvendelse af litra a) i dette stykke har ret til enkepension efter nederlandsk lovgivning om almindelig forsikring for enker og børn, der har mistet begge forældre eller en af dem (AWW), beregnes denne pension i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2.

Ved anvendelse af disse bestemmelser anses også perioder før den 1. oktober 1959, i hvilke arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende efter sit fyldte 15. år har været bosat på nederlandsk området eller har haft lønnet beskæftigelse i Nederlandene for en arbejdsgiver i nævnte land, mens han var bosat på en anden medlemsstats område, som forsikringsperioder tilbagelagt efter den nævnte nederlandske lovgivning.

c) Perioder, der medregnes i medfør af litra b), skal dog lades ude af betragtning, når de falder sammen med forsikringsperioder tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning om pensioner eller renter til efterladte.«

ii) punkt 4 affattes således:

»a) En arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som ikke længere er forsikret efter lov af 18. februar 1966 om forsikring mod uarbejdsdygtighed (WAO) og/eller efter lov af 11. december 1975 om uarbejdsdygtighed (AAW), anses, ved anvendelse af bestemmelserne i forordningens afsnit III, kapitel 3, for endnu at være forsikret på tidspunktet for forsikringsbegivenhedens indtræden, såfremt han er forsikret mod samme risiko efter lovgivningen i en anden medlemsstat, eller hvis dette ikke er tilfældet, såfremt der for samme forsikringsbegivenhed består ret til en ydelse efter lovgivningen i en anden medlemsstat. Denne sidstnævnte betingelse anses dog for opfyldt i det i artikel 48, stk. 1, omhandlede tilfælde.

b) Såfremt den pågældende i henhold til litra a) i dette stykke har ret til en nederlandsk ydelse ved invaliditet, fastsættes denne ydelse efter de i forordningens artikel 46, stk. 2, fastsatte bestemmelser:

i) i henhold til bestemmelserne i ovennævnte lov af 18. februar 1966 (WAO), såfremt den pågældende på det tidspunkt, hvor uarbejdsdygtigheden indtrådte, som arbejdstager i den i forordningens artikel 1, litra a), omhandlede forstand var forsikret mod denne risiko efter lovgivningen i en anden medlemsstat

ii) i henhold til bestemmelserne i ovennævnte lov af 11. december 1975 (AAW), såfremt den pågældende på det tidspunkt, hvor uarbejdsdygtigheden indtrådte:

— var forsikret mod denne risiko efter lovgivningen i en anden medlemsstat uden at have status som arbejdstager i den i forordningens artikel 1, litra a), omhandlede forstand, eller

— ikke var forsikret mod denne risiko efter lovgivningen i en anden medlemsstat, men kan gøre krav på ydelser efter lovgivningen i en anden medlemsstat.

Såfremt det ydelsesbeløb, der beregnes i henhold til bestemmelsen i punkt i), er lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af bestemmelsen i punkt ii), udbetales sidstnævnte ydelsesbeløb.

c) Ved beregningen af ydelser, der fastsættes i henhold til ovennævnte lov af 18. februar 1966 (WAO) eller ovennævnte lov af 11. december 1975 (AAW), tager de nederlandske institutioner hensyn til

— de perioder med lønnet arbejde og dermed ligestillede perioder, der er tilbagelagt i Nederlandene før den 1. juli 1967

— de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i henhold til ovennævnte lov af 18. februar 1966 (WAO)

— de forsikringsperioder, der er tilbagelagt i henhold til lov af 11. december 1975 om uarbejdsdygtigehd (AAW), såfremt de ikke er sammenfaldende med de forsikringsperioder, der er tilbagelagt af den pågældende i henhold til ovennævnte lov af 18. februar 1966 (WAO).

d) Ved beregningen af den nederlandske ydelse ved invaliditet i henhold til forordningens artikel 40, stk. 1, tager de nederlandske institutioner ikke det tillæg i betragtning, som i givet fald tilkendes ydelsesmodtageren i henhold til loven om supplerende ydelser (Toeslagenwet, TW). Retten til dette tillæg og størrelsen heraf beregnes udelukkende på grundlag af bestemmelserne i loven om supplerende ydelser.«

g) I rubrik L. Det Forenede Kongerige:

i) udgår punkt 9

ii) omnummereres punkt 10 til 15 i overensstemmelse hermed.

Artikel 3

Forordning (EØF) nr. 574/72 ændres således:

1) Artikel 7 affattes således:

»1. Når de ydelser, der kan kræves udbetalt efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, samtidig vil kunne nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, divideres de ydelsesbeløb, som ikke udbetales ved en streng anvendelse af de i de berørte medlemsstaters lovgivning fastsatte bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, med det antal ydelser, som skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde.

2. Ved anvendelsen af bestemmelserne i artikel 12, stk. 2, 3 og 4, artikel 46a, artikel 46b og artikel 46c i forordningen, meddeler de kompetente institutioner på begæring hinanden alle nødvendige oplysninger.«

2) I artikel 15, stk. 1, litra a), ændres udtrykket »forordningens artikel 46, stk. 2, litra c)« til »forordningens artikel 47, stk. 1, litra a)«.

3) Overskriften til artikel 35 affattes således:

»Begæring om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende udelukkende har været omfattet af de i bilag IV, afsnit A, til forordningen anførte lovgivninger, samt i de i forordningens artikel 40, stk. 2, omhandlede tilfælde«.

4) Overskriften til artikel 39 affattes således:

»Behandling af begæringer om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende udelukkende har været omfattet af de i bilag IV, afsnit A, til forordningen anførte lovgivninger«.

5) Artikel 46 affattes således:

»Ydelser, der svarer til forsikringsperioder i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning, og som ikke skal medregnes i henhold til bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra b).

Ved beregningen af ydelsens teoretiske og faktiske beløb efter bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, litra a) og b), finder reglerne i gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra b), c) og d), anvendelse.

Det faktiske beløb, der er beregnet i henhold til bestemmelserne i forordningens artikel 46, stk. 2, forhøjes med det beløb, der svarer til forsikringsperioderne i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning, som ikke er blevet medregnet i henhold til bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra b). Dette tillæg beregnes ifølge bestemmelserne i den medlemsstats lovgivning, hvorefter de frivillige eller frivilligt fortsatte forsikringsperioder er tilbagelagt.

Den i forordningens artikel 46, stk. 3, omhandlede sammenligning foretages under hensyntagen til det nævnte tillæg.«

6) Artikel 47 affattes således:

»Beregning af de ydelsesbeløb, der svarer til forsikringsperioder tilbagelagt efter en frivillig eller frivillig fortsat ordning

Institutionen i hver medlemsstat beregner i henhold til den for denne institution gældende lovgivning det beløb, der svarer til forsikringsperioder tilbagelagt efter en frivillig eller frivillig fortsat ordning, som i henhold til forordningens artikel 46a, stk. 2, litra c), ikke er undergivet reglerne om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser i en anden medlemsstat.«

7) Artikel 48, stk. 1, affattes således:

»1. Den behandlende institution skal underrettes om de endelige afgørelser, der er truffet af de enkelte berørte institutioner. Hver af disse afgørelser skal angive den i den pågældende lovgivning fastsatte klageadgang samt fristerne for indgivelse af klage. Efter modtagelsen af alle disse afgørelser underretter den behandlende institution ansøgeren herom på hans eget sprog ved en sammenfattende meddelelse, ledsaget af de nævnte afgørelser. Klagefristerne løber først fra tidspunktet for ansøgerens modtagelse af den sammenfattende meddelelse.«

8) Artikel 49 affattes således:

»Fornyet beregning af ydelser

1. Ved anvendelsen af bestemmelserne i forordningens artikel 43, stk. 3 og 4, artikel 49, stk. 2 og 3, samt artikel 51, stk. 2, finder bestemmelserne i gennemførelsesforordningens artikel 45 tilsvarende anvendelse.

2. I tilfælde af, at ydelsen nyberegnes, bortfalder eller stilles i bero, underretter den institution, som har truffet afgørelse herom, straks den pågældende samt hver af de institutioner, hvorfra den pågældende har ret til ydelser, eventuelt gennem den behandlende institution. Afgørelsen skal angive den i den pågældende lovgivning fastsatte klageadgang samt fristerne for indgivelse af klage. Disse frister løber først fra den pågældendes modtagelse af afgørelsen.«

9) Artikel 107, stk. 1, affattes således:

»1. Ved anvendelse af følgende bestemmelser:

a) Forordningen: Artikel 12, stk. 2, 3 og 4; artikel 19, stk. 1, litra b), sidste punktum; artikel 22, stk. 1, ii), sidste punktum; artikel 25, stk. 1, litra b), andetsidste punktum; artikel 41, stk. 1, litra c) og d); artikel 46, stk. 4; artikel 46a, stk. 3; artikel 50; artikel 52, litra b), sidste punktum; artikel 55, stk. 1, ii), sidste punktum; artikel 70, stk. 1, første afsnit, og artikel 71, stk. 1, litra b), ii), sidstnævnte punktum

b) gennemførelsesforordningens artikel 34, stk. 1, og artikel 120, stk. 2

er kursen for omregning til en given national valuta af beløb udtrykt i en anden national valuta den kurs, der i løbet af den i stk. 2 fastlagte referenceperiode beregnes af Kommissionen på grundlag af det månedlige gennemsnit af de valutakurser, som for vedkommende valutaer meddeles Kommissionen med henblik på anvendelsen af Det Europæiske Monetære System.«

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft den tyvende dag efter dens offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*